

In dierbare herinnering aan

Hendrik Klieverik

weduwnaar van Manna Siers

Hij werd geboren op 6 september 1919 te Losser
en is overleden op 17 januari 2000 te Oldenzaal.

Na de gezongen uitvaartviering in de Mariakerk hebben
wij hem op 21 januari 2000 -bij zijn vrouw Manna-
te ruste gelegd op de begraafplaats aan de
Hengelosestraat te Oldenzaal.

*Als ik eens mijn ogen sluit
en het leven vliedt eruit en men vraagt:
Wat heb je met je leven gedaan?
Was het goed? Of was het matig?
Was het te vlot of was het te statig?
Och, vergeef het mij dan maar,
want ik heb mijn best gedaan.*

Lieve Pa en Opa,

Als jongste van 9 kinderen werd jij in het gezin Klieverik ge-
boren. Op 7 januari 1943 trouwde jij met Manna Siers. En
meer dan 54 jaar hebben jullie lief en leed gedeeld. Jullie
kregen 14 kinderen, van wie jullie allereerste al voor haar
1^e jaar overleed.

Wat heb je altijd hard gewerkt voor ons. Dat moest ook wel
met zo'n groot gezin. Jaren werkte je in de textiel in de
3-ploegendienst. Door deze verschillende diensten kreeg
je mooi de gelegenheid je vele hobbies uit te oefenen zoals
je groentetuin, de vele dieren, eigenlijk te veel om op te noe-
men.

Toen wij trouwden en kinderen kregen was jij hun trotse opa.
Een opa waar je zo lekker even bij op schoot kroop. En toen
er in september 1999 ook nog een achterkleinzoon werd ge-
boren was dit helemaal een hoogtepunt.

Wat hebben we een plezier gehad op onze vele verjaarda-
gen. Gezellige herinneringen. Jij op je mondharmonica en
maar zingen. Je glunderde, je straalde tot achter je oren. Je
genoot.

Je was één van de oprichters van klootschuttersvereniging
"Steeds Vooruit" (door jou ook wel Kleibult genoemd).

Iedere zondag stond je trouw op de baan. Je bent zelfs een
lange tijd penningmeester geweest. En zo kreeg je voor je
vele verdiensten het erelidmaatschap. Iets waar je heel trots
op was.

Eind 1984 werd je getroffen door een herseninfarct. Een wat
later bleek heel erg ingrijpende gebeurtenis. Je lichaam had
een grote klap te verwerken gekregen, en dat was iets waar
je wel mee om moest leren gaan. Toe moeten geven dat je
alles niet meer kunt, ook je geliefde klootschieten niet meer.
Dit werd de ommekeer in je leven.

Toen ma na een moeilijk ziekbed in oktober 1997 overleed
viel jij in een diep gat. Omdat je niet voor jezelf kon zorgen
moest je naar "de Scholtenhof". Daar probeerde je er in het
begin best wat van te maken. Je ging er met je mooie
driewieler op uit, je geliefde natuur in. Bijna iedere dag had
je wel van één van ons een bezoekje, en ook de verdere fa-
milie was je beslist niet vergeten.

Maar langzamerhand werd het minder. Het hoefde allemaal
niet meer voor jou. En zo ben je op maandag 17 januari in
alle rust heengegaan.

*Pa, bedankt voor al je goede zorgen.
Wij zullen je missen!*

Je kinderen, kleinkinderen en achterkleinzoon.